

mnoha let vyráběného zboží používala rovněž již od mnoha let a hlavně vůbec i před registrací žalující firmy roku 1921, a to i pro zboží exportní i pro zboží v tuzemsku prodávané a skutečně, i když jí v tom směru Wirtschaftsverband der Porzellanindustriellen und Geschäftsaufzeichnungen nemohl nic určitého potvrditi, může soud odvolací dodatkem ke správným jinak zjištěním prvního soudu ještě dále na základě svědecké výpovědi Alfréda B-a a znalce Dr. W-a (č. 1. 57) zjistiti, že žalovaná strana tohoto typického označení původu, t. j. slova »Bohemia« užívala pro své zboží již před založením firmy žalující, tedy před rokem 1922, kdy slovo to do své známky poprvé pojala žalující, založená roku 1921. Poněvadž je takto užívání slova »Bohemia« na straně žalované kryto právem starším, je zbytečné zjišťovati skutečně snad se přihodivší ojedinělé případy záměny, stejně jako by bylo zbytečným a pro posouzení věci nerozhodným zjišťovati znaleckými svědky a listinami okolnost, že se snad známka žalobkyně u odběratelů vžila.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacích důvodů čís. 2, 3 a 4 § 503 c. ř. s., leč neprávem. Odvolací soud zjistil, že žalovaná užívala slova »Bohemia« k označení svého zboží již před založením žalující firmy, a dospěl proto právem k úsudku, že na straně žalované jest starší právo a že již z tohoto důvodu postrádá žalobní nárok veškerého právního podkladu. V tomto směru se poukazuje dovolatelka na příslušné odůvodnění napadeného rozsudku, jež se ani nepokusila vyvrátiti. Dovolatelka ovšem napadá ono skutkové zjištění odvolacího soudu dovolacím důvodem čís. 3 § 503 c. ř. s., avšak neprávem, neboť toto zjištění se zakládá na výpovědi svědka Alfréda B-a a na znaleckém posudku. Co dovolatelka uvádí v tomto směru pod heslem rozporu se spisy, není než nepřipustným brojením proti hodnocení důkazů odvolacím soudem, neboť ocenění důkazů nelze napadati žádným z dovolacích důvodů výčetmo uvedených v § 503 c. ř. s. Netřeba proto zjistiti, zda-li použitím slova »Bohemia« stranou žalovanou mohla povstati záměna s výrobky žalující strany nebo zda-li taková záměna skutečně již nastala, a nejsou proto dovolací důvody čís. 2 a 3 § 503 c. ř. s. v tomto směru uplatňované opodstatněny.

Čís. 12025.

Přijetím nabídky sprostředkovatele s doložkou: »v případě koupě se zavazujete zaplatiti nám příslušnou zákonnitou provisi z nezkrácené tržové ceny, což sám již přijetím a použitím této nabídky stvrzujete«, nebylo ujednáno, že provise jest splatná v případě koupě, ať dojde k ní přičiněním sprostředkovatele nebo bez něho.

(Rozh. ze dne 22. října 1932, Rv I 940/31.)

Žalující firma, realitní jednatelství, nabídla se žalovaným sprostředkovati koupi velkostatku L. Poslední odstavec písemné nabídky ze dne 4. března 1930 zněl: »v případě koupě se zavazujete zaplatiti nám při-

slušnou zákonitou provisi 2% z nezkrácené ceny tržové, což nám již přijetím a použitím této nabídky stvrzujete». Žalovaní koupili pak velko-statek L. sprostředkováním jiné osoby. Žaloba o zaplacení sprostředkovatelské provise byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Dovolatelka, provádějíc dovolací důvody podle § 503 čís. 2 a 4 c. ř. s. společně, praví, že mají podklad v tom, že odvolací soud nepřikládá pro závazek žalovaných ku placení provise závazného významu ujednání ze dne 4. března 1930, zejména předání nabídky a dopisu. Tím však neprovádí první, nýbrž jakž i ostatními vývody druhý dovolací důvod. Názor její, že požadavek příčinné souvislosti mezi sprostředkovatelovou činností a uskutečněním zamýšleného výsledku platí jen, když nebylo v té příčině nic jiného ujednáno, jest sice správný (srovnej rozhodnutí čís. 8099 sb. n. s.), avšak výkladu, který dovolatelka činí z posledního odstavce písemné nabídky ze 4. března 1930, nelze přisvědčiti. Dovolatelka vyvozuje z něho, že bylo ujednáno, že provise jest splatná v případě koupě, ať k ní dojde jejím přičiněním nebo bez něho. Nehledíc k tomu, že by výklad takový odporoval zásadě poctivosti a věrnosti v právním jednání (§ 914 obč. zák.), an požadavek ten plyne z právní povahy sprostředkovatelské smlouvy a dovolatelka ani netvrdí, že byl při ústním jednání mezi stranami tento podstatný zákonný předpoklad pro nárok na odměnu vyloučen, svědčí proti němu další údaj v onom odstavci »což nám již přijetím a použitím této nabídky stvrzujete«. To zdá se vyciřovati i dovolatelka sama, vynechávajíc ve svých vývodech slova »a použitím«, na něž poukázali žalovaní již v odvolacím sdělení. Že žalovaní přijali nabídku jsouce si vědomi povinnosti, pro ně z ní vyplývající, výslovně nebo mlčky, jest pro výklad smlouvy nerozhodným. Názor dovolatelky, že přivedla možnost koupě první k platnosti, je bez významu, poněvadž rozhodným bylo uskutečnění zamýšlené smlouvy. Ježto se to podle skutkového zjištění nižších soudů nestalo na základě nabídky žalující firmy, právem nižší soudy nárok na odměnu jí odepřely.

Čís. 12026.

Předpis § 185 c. ř. s. nebyl porušen tím, že soud, ač zjistil, že žalovaný jest úplně hluchý, těžko chápavý, a že soudce sám se s ním nemohl domluvit, ústní jednání neodročil a žalovaného nevyzval, by si opatřil zmocněnce, po případě advokáta, dostavil-li se žalovaný se svým zástupcem, jenž také podepsal protokol o ústním jednání.

Povinnost soudu, starati se o úplné probrání věci, nesahá tak daleko, by musil upozorňovati strany, co by mohly a měly přednésti k odůvodnění svých nároků nebo námitek, naopak jest povinností strany, by uvedla vše, co její nároky nebo námítky opodstatňuje nebo podporuje.